

VOL. I Toukokuu N:o 5
1909

SPIRITISTI

SPIRITUALISTINEN AIKAKAUSIKIRJA SPIRITISMIÄ JA
SITÄ LÄHELLÄ OLEVIEN PSYKILLISTEN KY-
SYMysten KÄSITTELYÄ VARTEN

TOIMITTAJA

JALO KIVI

Mitä on haudan tuolla puolen?
Mikä odottaa meitä n. k. kuoleman jälkeen?
Näitä kysymyksiä valaisee spiritismi.

SPIRITISTI

Ja sitte pitää tapahtuman, että minä tahdon vuodattaa minun Henkeni kaiken lihan päälle; ja teidän poikenne ja tyttärenne pitää ennustaman, teidän vanhimpanne pitää unia uneksuman ja teidän nuorukaisenne pitää näkyjä näkemän“.

Joelin kirjan 2: 28.

Spiritualistinen aikakauslehti spiritismiä ja sitä lähellä olevien psykiilisten kysymysten käsittelyä varten.

VOL. I

HELSINGISSÄ, TOUKOKUUN 18 P: NÄ 1909

N:o 5

Todistuksia sielun olemassaolosta.

*Esitelmä, pitänyt Mrs A. Besant Chicagon kongressissa,
Syyskuun 13 p. 1908.*

Suomentanut Martti Humu.

(Jatk. viime n:oon.)

Jätämme nyt Pariisiin sairaalat ja kiinnitämme huomionsamme niihin kokeiluihin, joita lääkärit ovat tehneet mielivikaisten kanssa. Jos otetaan joku mielisairas jostakin vissistä piiristä ja nukutetaan hypnoottiseen uneen, niin voidaan hänessä eloonherättää ymmärrys ja johdonmukainen ajattelutoiminta; vaan samassa silmänräpäyksessä kun hän herää unestaan on hän jälleen mielivikainen; nukutettuna uudelleen, tulee hän jälleen viisaaksi. Tämä on koe, jota on kerrattu moneen kertaan.

Koska siis meillä on todisteita siitä, että ajattelu ei muutu aivo-tilan muuttuessa, vaan päinvastoin, että silloin kun aivo on „koman“, huumautumisen tilassa, ajattelu saattaa esiintyä erittäin vilkkaana; että aivon lamautuneena ollessa, muisto osottautuu erittäin teräväksi ja tuo mieleen jo aikoja sitte unohtuneita tapahtumia: mikä siis tässä on merkille pantava? Se on se, että vaikkapa ajatukset tavallisesti saavat ilmennyksensä aivon kautta, on myöskin mahdollista ilmentää ajatuksia ilman aivojakin; ja vaikka normaali-muisti voi säilyttää montakin tapahtumaa ja unohtaa toisia, nämä viimeiset eivät kumminkaan ole unhoituneet, vaan säilyneet tietoisuudessa, mielestämme poishaihtuneinakin ja että niitä saattaa jälleen eloon herättää ja ilmoille tuoda. Näiden kokeilujen kautta, joita tutkija voi mielensä mukaan kerrata, huomaamme sen toteennäytetyksi, että ihmisen tietoisuus käsittää

paljon enemmän kuin ainoastaan sen, joka saattaa ilmentyä fyysillisen aivon kautta ja sen välityksellä.

Huomaamme että näiden kokeilujen kautta on tullut täydellisesti toteennäytetyksi se, että ihminen omistaa laajemman tietoisuuden, kuin sen, jota hän valveillalolonsa aikana, aivon normaalisenä ollessa, saattaa ilmentää; että tämä laajempi tietoisuus, vissien suhteiden vallitessa voi ilmentää oman itsensä; että se saattaa säilyttää muiston niistä tapahtumista, jotka valveilla ollessa ovat muistista kadonneet; että tämä suurempi tietoisuus useinkin omistaa terävemmän ajatteluvoiman kuin valvontatilaisuudessa; tästä kaikesta olemme oikeutetut tekemään sen johtopäätöksen, että, olkoonpa ihmisen tietoisuus mitä tahansa — sitä emme nyt rupea tutkimaan — niin, kaikissa tapauksissa, se on suurempi kuin se, mitä normaalisisäisessä valvontatilassa tunnettu; siis meidän sisällisimpämme käsittää suuremman tietoisuuden, kuin sen, jonka aivomme jaksavat ilmentää ja välittää; että vissien seikkojen vallitessa tämä tietoisuus ilmenee laajempana kuin aivomme toiminta sen sallisi ilmetä. Ja näin olemme tulleet ihmeteltävään lopputulokseen:

Aivomme on se, joka piirittää tai asettaa meidän tietoisuutemme puitteisiin; se on ainoastaan ehdollinen — eikä suinkaan alati käytettävä *valine* — sen asemesta että *aivo olisi ajatuksien luoja*.

Mihin siis olemme joutuneet?

Samaan kohtaan kuin kaikkien materialistisen tieteen otaksuimien nurinkääntämiseen; se on: vanha todistelutapa on tehnyt täydellisen kuperkeikan; pohja kääntynyt kanneksi.

Sen asemesta että aivo olisi ajatusten luoja, huomaamme että ajatus ainoastaan osaksi saattaa ilmentää itsensä aivon kautta. Sen verran kuin aivo jaksaa läpitsensä päästää ajatustoimintaa, sen verran ajatus voi ilmentää itseänsä; jällelläoleva ei pääse ilmennykseen ja kuitenkin se on olemassa. Tämä on täydellisesti toteennäytetty ja tunnustettu, niin että kaikki ranskalaiset koulut asettavat tietoisuudelle vissejä, määrättyjä jakoja; näin he puhuvat päivätajunnasta ja unitilantajunnasta; tätä he myöskin nimittävät alitajunnaksi; heillä on myös muitakin kummallisia nimityksiä, vaan nämä näkyvät vain enemmän hunnuttavan heidän tietämättömyyttään, kuin selvästi merkitsisivät sitä, mitä he tietävät.

Siis löytyy mitä suurimmassa määrässä kompliseerattuja, (kokoonlaadittuja, tehtyjä, yhdistettyjä) nimityksiä, joiden tarkoituksena olisi selvittää samaa ajatusta, jonka me tässä lausumme tuolla hiukan yksinkertaisemmalla lauseella: että meidän sisäinen ihmisemme käsittää eli sisältää enemmän tietoisuutta, kuin ainoastaan sen, jonka se jaksaa ilmentää aivojen kautta.

Nämä kokeet ovat suuressa määrässä kannustaneet tiedemiehiä vieläkin pitemmälle; he ovat ruvenneet tutkimaan sitä, mitä tuo tietoisuus, joka ei kaipaa aivojen välitystä, oikeastaan on. Psykologisen tutkimuksen ja psykisen tieteen eturivin miehet, semmoiset kuin James Sully ja Sigdwick uhraavat suurimman osan aikaansa tutkien sitä tietoisuutta, joka ilmenee päivätajunnan eli valveillaolon ulkopuolella.

Jos joku vuosi ajassa jällellepäin, joku olisi alkanut tutkimaan unia, niin olisi häntä pidetty mitä suurimpana narrina; vaan nyt meidän päivinämmä on unien tutkiminen tieteellinen menettely; eikä kenenkään, joka rupeaa tutkimaan näitä asioita, tarvinne enään peljätä, että hänen maineensa siitä kärsisi, tai ettei häntä pidettäisi ymmärtävänä ja henkisesti terveenä ihmisenä. Päinvastoin pidetään häntä korkeammalle kehittyneenä henkilönä; häntä verrataan niihin, jotka kulkevat nykyaikaisen tieteen teitä; mitä hänen nerollisuuteensa tulee, asetetaan hänet pikemmin ylä- kuin alapuolelle keskinkertaisuuden. Tämä on seuraus siitä huomionotosta; kuinka paljon ihminen voi oppia tutkimalla unien maailmaa.

Ja nyt joudumme seuraavalle askeleelle.

On tehty kokeita muutamilla hyvin mieltäkiinnittävillä mittauksilla. Jos tiede milloinkaan ja millään alalla on saanut loistavia tuloksia, niin ovat ne juuri nämä mittaukset. On suorastaan ihmeellistä, kuinka pitkälle tiede on päässyt tällä alalla ja millä huolellisuudella ja täsmällisyydellä sen on onnistunut saavuttaa sen, että se aina murtomiin saakka osaa mitata eli punnita esim. gramman painon. Ei millään muulla tieteen haaralla ole näytettävänä ihmeteltävimpiä edistyksiä kuin precisiooni- eli tarkkavaakitus-koneiden erinomaisessa täsmällisyydessä. Tuolla precisioonikoneella voidaan mitata pienimmät n. k. „mittaamattomat“ esineet. Mikä vieläkin on sängen ihmeellistä, se on noiden tutkijain väsymätön kärsivällisyys. He kertaavat saman pienen kokeen erilaisten ottilojen vallitessa satojakin kertoja, ainoastaan sentähden, että he pääsisivät asiassa varmuuteen ja välttäisivät erehdyksiä.

Kaiken sen joukossa mitä tiedemiehet ovat täsmällisesti punninneet on hermotärinän heilahduksien pikaisuus fyysillisessä organismossa.

Mitä se on?

Se on: he ovat tarkasti määritelleet sen ajan, jonka yksi vireily-aalto tarvitsee muuttaessaan pitkin hermomateriaa solusesta soluseen. He saattavat laskea sen murtoman yhdestä sekunnista, jonka tämä vibratiooni, vireily vaatii; näin he, mitä suurimmalla täsmällisyydellä, voivat sanoa, kuinka pitkässä ajassa semmoinen vireily hermomateriassa tapahtuu, sekä kuinka monta semmoista vireilyaaltoa sekunnin aikana voi panna jonkin rajoitetun hermo-osaston tärisevään liikkeeseen. Otaksukaamme silmänräpäykseksi heidän määritelleen, että hermomateria voi vastaan-ottaa ja eteenpäin kuljettaa sata vireily-aaltoa sekunnissa — täsmällinen luku ei meidän tutkimuksessamme

ole tärkeä. — Koska tiedämme, että esim. näköhermo vastaanottaa enemmän kuin kymmenen vireilyä sekunnissa, niin täten esiintynyt vaikutte saa vissin kestävyuden, pysyvyyden; mutta jos yksi vireily vaatii pitemmän väliajan kuin kymmenennen osan sekunnista, niin vaikutte ei ole pysyväinen, vaan tunnemme sen erityisenä, hetkellisenä, eli toisin sanoen: me tunnemme jokaisen vaikutteen erikseen.

Ja kun kohdistamme tämän noihin erilaisiin, ylempänä esitettyihin tietoisuudentiloihin, niin käsitämme, että jonakin määrättyä aikana — otaksukaamme yhdessä sekunnissa — tietoisuutemme saattaa vastaanottaa ainoastaan jonkun vissin määrän ajatus- ja tunne-vaikutteita. Otaksukaamme esim. sata. Paneudumme nukkumaan ja uneksimme: yhden sekunnin aikana meidän fyysillistä aikaamme, on meillä ollut ainakin 4 tai 5 tuhatta ajatusta tai vieläkin enemmän sekunnissa. Unessa saatamme elää kokonaisen vuoden kaikkine tapahtumineen, öineen ja päivineen, kärsimyksineen ja iloineen —, ja tämän kaiken olemme saaneet kokea aikana, jonka havahtuessa huomaamme olleen ainoastaan muutama sekunti fyysillistä aikaa. Kaikesta tuosta huolimatta on tietoisuutemme ollut tilaisuudessa vastaanottamaan niin monta vaikutetta, että hermojärjestelmämme valveillaolo aikana niiden tapahtumiseen olisi tarvinnut ehkä kokonaisen vuoden, — kaikissa tapauksissa olisi se tarvinnut paljon pitemmän ajan, kuin mitä uneksiessamme noihin tapahtumiin on kulunut. Nukkuja on kuitenkin ajatellut; näkemyksensä on totisesti vaikuttanut hänen tietoisuuteensa, kokemukset ovat todella saadut, ja niitä voi jälleen uudelleen esiintuoda — vaikkapa ne seurasivat toisiansa sanomattoman pikaisessa ajassa, nerollisuus, intelligenssimme on ollut toiminnassa ja tehnyt työtä satakertaa kiireemmästi kuin valveillaollessamme.

Mitä siis tästä opimme?

Intelligenssimme on pitänyt tehdä työtä jossakin muunkaltaisessa materiassa, paljon hienommassa aineessa, sillä mitä hienompi on materia, sitä pikaisempi on sen vireily ja sitä useampia heilahduksia se saattaa ilmentää sekunnissa. Fyysillinen materia vireilee suhteellisesti hyvin vitkallisesti. Jos tutkimme esim. eetteriaaltoiluja, niin vireilevät ne uskomattoman pikaisesti, jos taas otamme vieläkin hienompaa materiaa, kuin eetteri onkaan, niin kasvaa pikaisuus samassa mitassa kuin materia, jossa vireily tapahtuvat tulee hienommaksi eli köykäisemmäksi. Ja koska me nyt olemme tilaisuudessa ajattelemaan pikaisemmasti kuin mitä saatamme aivoillamme, niin seuraa tästä se johtopäätös, että meidän intelligenssimme on toiminut paljon hienommassa materiassa, kuin se materia eli aine on, jossa meidän aivomme toimii tavallisena, normaalisenä ollessaan.

En tahdo tässä esiintuoda pienintäkään konklusioonaa eli päätelmää, paitsi sen, mikä on todistettu: että intelligenssi yllä mainituissa tapauksissa toimii keskiössä, materiassa, joka on hienompi kuin aivoaine. Tämä materia saattaa olla ylieetterinen, niinkuin se todellisuudessa onkin, mutta me voimme

pysähtyä siihen, että se on ylifyysillinen, — mitä se sitte vississä tapauksissa olleekin. Tämä materia vireilee satakertaa pikaisemmasti, sukkelamasti kuin mikään hermomateria milloinkaan saattaa vireillä. Siis intelligenssille löytyy muunlainen ilmennysmuoto kuin se, minkä aivo saattaa ilmentää. Tähän pisteeseen johtavat meitä loogilliset päätökset, ilman ainoatakaan aukkoa. Tässä on tiede ensi kerran antanut selvän, vakavan tuloksen, semmoisen, joka eittämättömästi, kumoamattomasti todistaa, että ihmisen intelligenssi saattaa tehdä työtä semmoisessa tahdissa, tempossa jossa aivo ei jaksa toimia; siis, — *itse meedio*, jossa se saattaa toimia, *on jotakin muuta kuin aivo*. Tähän saakka olemme liikkuneet piirissä, jossa jokainen on voinut meitä seurata sekä todistaa meidän todistelutapamme oikeaksi ja päteväksi. Viimeinen askelemme tulee todistamaan, että tämä aivoista riippumaton intelligenssi saattaa toimia ilman aivoja, ja vieläpä voi se tehdä työtä paremmin, selvemmin, tarkkapiirteisemmin ilman aivoa kuin sen kanssa — *tämä intelligenssi on se, joka elää kuoleman jälkeen: se on se, joka voittaa kuoleman*.

Nyt menemme aivan hitaasti eteenpäin. Kiihkoilematta, intoilematta astumme ainoastaan pienenisen askeleen eteenpäin.

Olemme nähneet, kuinka intelligenssi toimii aivoitta; „mutta“, sanonee ehkä joku, „se kumminkin jollakin tavalla on voinut olla aivon yhteydessä“.

Me siis nyt tahdomme kaikkienensa kuolettaa aivon ja peräänkatsoa, josko me sittenkin vielä voimme todistaa, saattaako tuo intelligenssi, joka fyysillisen elämän aikana ruumiissa eli ja aivon kautta toimi, fyysillisen kuoleman jälkeen vieläkin olla toiminnassa. Ja tässä ovat ne, jotka ovat usko-neet kuolemattomuuteen, asettautuneet ankaraan asemaan niitä materialisteja vastaan, jotka otaksuvat, että sielunelämä alkaa syntymällä. Sillä, onhan se aivan selvää heidän mielestensä, että, jos sielu ei ole voinut olla olemassa ilman ruumista ennen sen syntymää, niin on se hyvinkin todennäköistä, että se ei myöskään kuoleman jälkeen voi tulla toimeen ilman ruumista, ja siitä syystä pitäisi kuoleman tyhjäksi tehdä, lopettaa, päättää ja murentaa sielur-toiminnan. Tämä näkökohta saa selvityksensä siitä maailmankatsomuksesta, joka johtuu filosofian puutteesta. Se on ehkäisevästi ja laimentavasti vaikuttanut meidän uskonnolliseen ajatteluamme, sillä samalla kuin kirkko hylkäsi tuon järjellisen, filosofisen opin sielun olemassaolosta ja jälleensyntymisestä eli reinkarnationista, antoi se samalla kuolemaniskun kaikelle uskolle sielun kuolemattomuudesta.

Jatko ja loppu ensi n:ossa.

Spiritismin voittoja.

Sir Oliver Lodgen julkaisemat tulokset eräistä merkillisistä sarjakokeiluista, jotka todistavat, että elämää löytyy toisella puolen haudan.

Olemme jo kertoneet niistä tiedonannoista, joita haudan toiselta puolen ovat lähettäneet Englannin Psykillisen Seuran edesmenneet jäsenet: *Myers, Hodgson* ja *Gurney*. Näitten tiedonantojen johdosta toimeenpani Psykillinen Seura sarjan kokeiluja saadakseen selville, olisiko tosiaankin mahdollista, että ihminen eläisi vielä kuolemansakin jälkeen. Pitkän odotuksen jälkeen on nyttemmin julaistu tulokset näistä kokeiluista. Tuloksien julkaiseminen on Englannissa herättänyt suurta huomiota sekä tieteellisissä, että uskonnollisissa piireissä ja luultavasti tulevat tulokset kokeiluista herättämään muissakin maissa samanlaista huomiota. Näitten tuloksien johdosta on sir Oliver Lodge nyttemmin äskettäin Psykillisen Seuran kokouksessa selittänyt, että sitovia todistuksia on saatu siitä, että ihmisellä on jatkuvaa elämää kuoleman jälkeen.

„Tunnetut henkilöt ovat jo kauan kärsivällisesti ja väsymättöminä työskennelleet antaaksensa itsestään meille todellisia tunnusmerkkejä. Me olemme kauan epäilleet, ennenkuin olemme olleet vakuutettuja, vaikka meillä on ollut pitkiä keskusteluja näitten kanssa, jotka ovat sanoneet olevansa eräitä tunnettuja ystäviä ja tiedemiehiä. Kaikesta huolimatta epäilimme siksi kunnes saimme mielestämme vastaan sanomattomia ja sitovia todisteita siitä, että he todellakin olivat niitä, joiksi itsensä ilmoittivat.“

Jo kauan on Psykillistä Seuraa lähellä olevissa piireissä ollut tiettyä, että kokeiluitten tarkoituksena oli vakuuttavalla, ehdottomasti luotettavalla tavalla päästä yhteyteen Frederic W. H. Myersin ja tohtori Richard Hodgsonin henkien kanssa. Ollen pappismies, runoilija, oppinut klassikko ja tiedemies, oli Myers aikoinaan mitä erinomaisimmalla älyllä varustettu psykillinen tutkija. Hänen suuri teoksensa: „*Human Personality*“ on mitä syvällisin ja ihmeteltävin teos mitä milloinkaan ihmiskädellä on kirjoitettu.

Hän oli yhtenä johtavista henkilöistä Englannin Psykillisessä Seurassa, ja oli täydellinen nero tulkitsemaan „tuntemattomia salaisuuksia“. Hänen kuolemansa 1901 oli tämän tähden korvaamaton tappio.

Tohtori Richard Hodgson, lääkäri Bostonissa, oli kauan Amerikan Psykillisen Seuran sihteerinä. Hän omisti kokonaisia vuosia elämästään tutkimuksiin psykillisellä alalla, koettaen aina päästä totuuden perille. Muuta ei tiedetty kuitenkaan kuin että kokeilut tarkoittivat näitä kahta henkeä. Kokeilutavasta, ajasta, paikasta ja tuloksista ei tietty mitään. Mutta näinä päivinä on tulokset kokeiluista julkaistu suurelle yleisölle. Saadakseen kokeilut niin

sitovasti todistaviksi kun ihmisjärki suinkin voi ajatella, päätti Englannin Psykillinen Seura antaa useampien tunnettujen ja luotettujen mediumien kokeille sarjan n. k. *Concardant automatism*; s. t. s. koetettaisiin useammilta meediuumeilta useammassa eri maissa samaan aikaan saada samanlaisia eli jatkoa samaan ilmoitukseen.

Oli suunniteltu, että osan kirjoittaisi mrs Piper yhdellä paikkakunnalla, toisen osan mrs Verall toisella paikkakunnalla ja muut osat toisten mediumien kautta maapallon eri osissa. Tämä „rititiedonanto-systeemi“ oli vallan alkuperäinen, jota ei oltu koskaan koitettu. Kaikki seikat kokeilujen kestäessä otettiin tarkasti kovan tieteellisen kontroleerauksen alaiseksi.

Englannin Psykillisen Seuran kutsumuksesta matkusti mrs Piper Englantiin. Istuntojen järjestäminen ja valvonta uskottiin erään komitean haltuun, johon kuuluivat: The Right Honorable G. W. Balfour, Seuran silloinen presidentti, sir Oliver Lodge, Franc Podmare, yleisesti tunnettu spiritisten hypoteesien arvostelija, mrs Henry Sidgewick, Seuran nykyinen presidentti, ja J. C. Piddington.

Tämä komitea päätti, että istunnot mrs Piperin kanssa pääasiallisesti kohdistuisivat siihen, että saataisiin tätä kontroleeraavat kolme henkeä antamaan itseänsä niin luotettavia todistuksia kun heille suinkin oli mahdollista. Nämät kolme „ruumiitonta“ älyllistä olentoa ilmoittivat lihassa olleensa: Henry Sidgewick*), Frederich Myers ja Richard Hodgson.

Mrs Piper antoi kaikkiaan 74 istuntoa. Näistä 13 ensimmäistä pidettiin osittain Liverpoolissa, osittain Edgbostonissa sir Oliverin johdolla. Tämän jälkeen pidettiin Lontoossa 48 istuntoa; mr Piddington johti 35, mrs Sidgewick 19 ja miss Alice Johnsson 2 istuntoa. Kaikki istunnot, lukuunottamatta 5, jotka pidettiin mrs Piperin asunnossa, pidettiin kirjastossa Hannover Squaren varrella n:o 20, jonka komitea tilaisuutta varten oli vuokrannut.

Samaan aikaan kun mrs Piper sai automatisia kirjoituksia, milloin Liverpoolissa, Edgbostonissa tai Lontoossa, niin kokeiltiin myöskin toisten mediumien kanssa eri paikkakunnilla. Muita meediuumeja olivat: mrs Verall, erään tunnetun englantilaisen oppineen vaimo, sekä hänen tyttärensä miss Verall, mrs Thomson, sekä kaksi naista tunnettuina pseudonymi-nimillä: mrs Farbes ja mrs Holland. Mrs Thomsonin työskentelyn keskeytti kuitenkin miehensä äkkinäinen kuolema. Useimmat tiedonannot mrs Verall kautta saatiin joko Cambridgessa, Mallack Bathissa, eli junassa Lontoon ja Cambridgen välillä. Sekä mrs että miss Verall tiesivät, että kokeiltiin myöskin mrs Piperin kanssa, mutta mrs Hollandilla, joka oli Indiassa, ei ollut kokeilujen aikana vähintäkään aavistusta siitä, että samaan aikaan kokeiltiin myöskin toisten mediumien kanssa. Mrs ja miss Verallin kautta saadut tiedonannot

*) Erään komitean jäsenen edesmennyt puoliso.

lähetettiin ensin mr Piddingtonille, sitte miss Alice Johnsonille, ja jotka aina kuoreen merkitsivät päivän ja tunnin määrän milloin olivat saaneet nämät. Noin 120 kokeilua tehtiin tällä ristivaihto-systemillä.

Julaistussa selostuksessa mainitaan että istunnon ajalla saatuja kirjoituksia ei milloinkaan näytetty mrs Piperille, enempää kun tälle milloinkaan hänen normaalisessa tilassa ollessaan kerrottiin mitä istunnoissa oli tapahtunut. Muutamilla lyhyillä sanoilla vain ilmoitettiin, että tulos oli ollut tyydyttävä ja intressantti.

Jo kohta istuntojen alussa saatiin hämmästyttäviä todistuksia ruumiittomien, älyllisten ja itsenäisesti toimivien olijoitten olemassa olost.

Tammik. 2 p:ä 1907, kello 12 e. p. p. (Calcutta-aika $\frac{1}{2}$ 7) sai mrs Holland eräässä transsitilassaan nimet „Francis“ ja „Ignatius“. Noin 6 tuntia myöhemmin Lontoossa kysyi mr Piddington Myersin hengeltä mitkä olivat niitten henkien todelliset nimet, jotka mrs Piperin kautta ihmisten kanssa keskustellessaan kutsuivat itseään: „Imperator“ ja „Rector“. Myers vastasi silmänräpöksessä: „Francis ja Ignatius“. Tämä on voinut mahdollisesti olla sattumaa, mutta sitä ei ole voinut kuitenkaan olla tuloksien kanssa. Tammik. 10 p:ä 1907. Mrs Piper vaipui silloin tavalliseen transsi-tilaansa ja Myersin henki alkoi kohta kirjoittamaan omalla karaktärisellä käsialallaan.

Selostuksessa on tästä seuraavaa: *Piddington*: „Myers, kun Te tämän jälkeen kirjoitatte mrs Verallin ja mrs Hollandin kautta, niin ettekö voi samaan aikaan molempain kautta piirustaa jotakin yksinkertaista mutta selvää kuviota?“

Myers: „Minä en ole varma jos ymmärrän tarkoitustanne. Toivotteko että minä piirrän kuvion ennen tai jälkeen tiedonantojen?“

Piddington: Niin, minä tarkoitan, että jos Te näitten molempain naisten kautta kirjoitatte *auringon paisteesta*, niin voisitte Te tämän sanan jälkeen piirtää esim. ympyrän kolmio keskellä, eli jotakin muuta sellaista osoitukseksi, että toinenkin tiedonanto on merkittynä samalla kuviolla.“

Kun komitea sitten sai mrs Verallin kautta saatua automatista kirjoitusta, niin näkivät he siinä hämmästyksekseen ja tyytyväisyydekseen selvästi piirretyn ympyrän, jonka keskellä oli kolmio. Näin täytyi sir Oliverin tutkijatoveriensa kanssa tunnustaa, että koe oli onnistunut täydellisesti. Mrs Hollandin kautta Indiassa saaduissa kirjoituksissa oli myöskin ympyröitä, joittenka keskellä oli kolmio. Eräs tiedonanto tästä ympyrästä ja kolmiosta sen keskellä oli varsin merkillinen.

Mrs Piperin kautta kysyi Myers oliko mrs Verallin kautta tullut sana: „Evangelica“. Kun mr Piddington ei ollut nähnyt mrs Verallin kautta saatuja kirjoituksia, niin vastasi hän ettei hän tiennyt, mutta lupasi asiasta kysyä. Myers sanoi silloin, että hän ja Hodgson olivat yhdessä ja ilmoittautuivat erään mrs Piperin johtajan George Pelhamin avulla. Myers kertoi,

että hän mrs Verallin kautta oli refereerannut Browning'in runoja. „Aukaiskaa *Toivo*, *Tähti* ja *Browning*“, kehoitti Myers. Tämä katkonainen tiedonanto antoi mr Piddingtonille paljon ajattelemissa. Seuraavassa istunnossa mrs Piperin kanssa ilmoitti George Pelham, että Myers oli kirjoittanut nimen „Evelina Hope“ mrs Verallin kautta. Selveni silloin, että se oli ollut tätä nimeä kun Myers oli tarkoittanut kirjoittaa, mutta jonka kontroleeraava henki oli kirjoittanut „Evangelica“. „Se oli varsin tuhmasti, varsinkin kun Myers ja Hodgson koettivat useampaan kertaan saada kontrolantia käsittämään sanat „*Eveline Hope*“. „On varmaa“, sanoo Piddington, „että tämä muutos „Evangelicasta“ „Eveline Hopeksi“ ei lähtenyt minun aivoistani, minä en voinut antaa minkäänlaista suggestionia kun en edes tiennytkään, että se oli erään Browningin runon nimi.“

Myersin kehoitus aukaisemaan „*Toivo*, *Tähti* ja *Browning*“, selveni myöskin kun mrs Verallin kautta saatu kirjoitus saapui. Se sisälsi otteita Browningin runoista, sekä myöskin seuraavat rivit: „Tämä antaa teille sanan, mutta anagrammi olisi parempi, sanokaa hänelle se, — *rats, star, tars* j. n. e. — koeta tätä. Sitä on koetettu ennenkin.“

„*Reats* — järjestä nämät kirjaimet toisin esim. *tears, stare* j. n. e.“

Mr Piddington sanoo: „Kun ajattelin itsekseni näitä kahta tiedonantia, niin muistelin heikosti, että jolloinkin jossakin paikassa olin nähnyt nämät sanat *rats, star, tars*. Ensi alussa ajattelin, että se oli vain kuvittelua, mutta sitten vähitellen muistelin, että olin ne nähnyt kirjoitettuna jollenkkin paperi palaselle Hodgsonin käsialalla, kun tarkastin hänen yksityiset pape-rinsa Bostonissa kesällä 1906, hänen kuolemansa jälkeen, mutta kaikesta tästä huolimatta luulin että se oli ainoastaan mielikuvitusta. Kuitenkin tämä mielikuvitukseni tuli yhä voimakkaammaksi ja totellakseni sisällistä kehoitusta kirjoitin minä tohtori Hodgsonin pesän selvitysmiehille mr George Dorr'ille ja mr Henry James Junior'ille Bostoniin ja pyysin heitä pienten paperipalasten tai kirjekonseptien joukosta etsimään paperipalaista, joissa olisi sanat: *rats, star, tars*. Elokuun 23 päivä 1907 lähetti mr James minulle paperiarkin jossa olivat anogrammit tohtori Hodgsonin käsialalla. Minä tunnustan, että pitäessäni tätä paperipalaista kädessäni oli minulla sellainen tunne kun olisin nähnyt kummituksen. Vaikka olin hämmästynyt nähdessäni sanat „*rats, star, tars*“, niin tulin minä todellakin sanattomaksi kun näin anagrammin „*rates, stare, tears, aster* j. n. e.“*), jota en ollut milloinkaan ennen nähnyt.“

Mutta tämä ei ollut vielä kaikki tässä. Browningin runossa, joka oli automatisesti saatu mrs Verallin kautta, oli myöskin ympyrä kolmion kanssa.

*) Englannin kieltä ymmärtäville lukijoille on anagrammi ja sanojen nerokas yhdistely selvä — suomeksi on sitä mahdotonta kääntää.

Miss Verall oli niinkään saanut automatista kirjoitusta, joissa oli „star“ uudistettuna. Tähdestä oli usein piirretty kuvia ja tämän alle kirjoitettuna; „Tämä oli merkinä.“

Monia muitakin intressanttia kohtia olisi kerrottavina, joista kuitenkin lähemmin seuraavassa numerossa. Komitea on tunnustanut, että se on saanut luotettavia todistuksia siitä, että Myers ja Hodgson ovat antaneet tiedonantoja itsestään säilyttäneenä täydellisesti älyllisyytensä ja yksilöllisyytensä.

Jatk.

Mesmerismi.

Kun ihminen nykyään sairastaa, niin menee hän lääkäriin, joka hänelle suuresta maksusta kirjoittaa reseptin. Tämä resepti viedään apteekkiin, jossa annetaan siinä määrättyä sekoitusta. Usein tuo sekoitus parantaa ihmisen, mutta melkeimpä useammin tapahtuu, että hän saa käydä lääkärin luona kerta kerralleen, ilman tulosta. Ja minä luulen, että usein myös silloin, kun hän lääkärin hoidossa paranee, hän onkin itse itsensä parantanut, syystä, että hän on lapsesta saakka oppinut luottamaan lääkkeen taikavoimaan. On nimittäin todistettu tosiseikka, että jos esim. sairaalle uskottelee, että hän näyttää olevan kuoleman kielissä, niin voi se tehdä häneen semmoisen vaikutuksen, että todellakin kuolee¹⁾.

Kun olemme kokeneet, että voi huonontaa ihmisen tilaa tahdolla ja uskottelulla, niin on itsestään selvää, että voi myöskin parantaa tahdon voimalla. Sellainen parantamiskeino, ilman minkäänlaisia välikappaleita tai n. k. „rohtoja“, on meillä mesmerismissä. Luulen, että se ainakin suurimmalle osalle tämän lehden lukijoita, on tuntematon.

Mesmerismin pani varsinaisesti alulle eräs henkilö, t:ri *Mesmer*, josta nimikin. Mesmer itse syntyi Veilerissä, Reinin varrella, vuonna 1734. Nuoruudessaan hän aluksi tutki lääketiedettä, matkusti sitten Wieniin, jossa meni naimisiin. Hän rupesi tutkimaan kaikenlaisia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmeellisiä luonnontapahtumia, sekä astrologiaa. Tästä viimemainitusta hän vuonna 1776 kirjoitti teoksensa: „Planeettain vaikutus ihmisruumiiseen“. Tämä kirjateos synnytti ivaa ja yleistä naurua hänen tovereittensa puolelta. Kun häntä pilkattiin, niin rupesi hän tekemään monenmoisia kokeita todistaakseen väitteensä todeksi. Aluksi kokeili hän yksinomaan magneeteilla ja

¹⁾ Verrätkaa luulosairauteen, joka on hyvin yleistä.

ja niillä hän saavutti suuremmoisista tuloksia. Hän huomasi nimittäin, että magneetti vaikuttaa suuresti ihmisruumiiseen; se tekee sen paljoa reippaamaksi ja raittiimmaksi. Kun Mesmer tämän huomionsa oli tehnyt, niin kirjoitti hän siitä kirjan nimeltä „Kirje ulkomaalaiselle lääkärille magneettisesta parantamiskyvystä“. Taas nauroi yleinen mielipide ja ivasi häntä. Siitä huolimatta jatkoi hän siunausta tuottavaa työtänsä ja perusti hospitaalihin köyhiä varten, jossa hän magneetillaan heitä paransi. — Mutta jonkun ajan kuluksua hän huomasi kokeita tehdessään, että magneetit, joita hän tähän asti oli käyttänyt, voi jättää kokonaan pois, ja että voima siis ei lähtenyt yksistään niistä, vaan että se lähti hänestä itsestään. Tätä voimaa hän nimitti animaaliseksi eli eläimelliseksi magnetismiksi, josta hän heti pelkäämättä asetti teoriiaansa.

Siihen saakka kun Mesmer oli parantanut magneeteilla, kävi se juuri päinsä toisten lääkärein mielestä, mutta nyt, kun hän sanoi parantavansa *ilman välikappaleita*, nyt se oli muka humbugia. Hänestä sanottiin, että hän piti magneettinsa jossain piilossa j. n. e. Mutta yhtä asiaa ei kukaan pystynyt kumoamaan ja se oli se tosiseikka, että ihmiset paranivat, — semmoisetkin, joita ei kukaan muu lääkäri ollut voinut parantaa. Kuitenkin vaikuttivat väinot sen, että hän oli pakoitettu muuttamaan Wienistä Pariisiin v. 1777. Täällä hänelle alussa myös naurettiin, mutta kaikki tulivat uteliaiksi ja siten tuli joka tapauksessa huomatuksi, että se ei sittenkään ollut humbugia.

Mesmer perusti salaisen seuran nimeltä „Harmonia“, johonka hän otti oppilaita ja joilleka hän opetti tuota parantamiskeinoaan maksua vastaan. Täten pääsi hän taas vähän parempiin rahaoloihin, jotka olivat käyneet hyvin huonoiksi syystä, että häntä vainottiin joka paikassa „harhaoppisena tiedemiehenä“.

Vuonna 1784 asetettiin jonkinlainen komitea tutkimaan niitä perusteita, mitä Mesmerin teoriialla mahdollisesti voisi olla puollustukseksien. Mutta se tuli tutkimuksiansa perusteella — tietystikin — semmoiseen tulokseen, että se oli ainoastaan jotakin „hermohärsyttelyä, mielikuvitusta ja luulottelua“.

Hyvin vanhana vetäytyi Mesmer pois koko Pariisista ja asettui Schweiisiin asumaan ja kuoli siellä vuonna 1815 kahdeksankymmenen vuoden vuotiaana.

Siinä lyhyesti kerrottuna mesmeristisen liikkeen alkuunpanijasta.

Nyt käykäämme tarkastamaan itse mesmerismiä. Mesmerisoija asettuu sairaan viereen, sivelee käsillään pari kertaa sairasta kohtaa ja — se paranee; huolimatta siitä, mikä sitä vaivaa, lukuunottamatta tietysti poikkileikkattuja jäseniä ja muita samanlaisia parantumattomia vammoja.

Tämä tuntuu sen mielestä käsittämättömältä, joka ei ymmärrä, miten se käy päinsä.

Tästä ei nykyajan tiedekään mitään varmuudella tiedä. On kyllä jo ulkomailla perustettu mesmerismilaitoksia, jossa sitä opetellaan, mutta sitä käytetään toistaiseksi kuten sähköäkin, se tahtoo sanoa, tietämättä mitä se itse asiassa on. Moni yksityinen tiedemies on kyllä antanut hyvin järkipärisiä ja loogillisia selityksiä, mutta oikea exaktinen tiede ei vielä asiasta ole selvillä.

Koetan tehdä selkoa, miten nämä yksityiset tiedemiehet selittävät asian.

Ihmisen ajatus on aaltoilua. Se on hienon hienoa ainetta. Tämän seikan todistaa todeksi telepatia. Jos ihminen on esimerkiksi jossain kokouksessa, sanokaamme kirkossa, niin hän voi pakoittaa jonkun toisen ihmisen katsomaan taakseen. Usein sattuu kadulla, että jos katsoo taakseen jotakin henkilöä, niin tämä tekee samoin. Ja jos ei epäilevä henkilö näin yksinkertaisestiin esimerkkeihin luota, niin on parasta tehdä oikein telepaattisia koikeita. Se tehdään seuraavalla tavalla:

Seura, jossa on 3 tahi useampia henkilöitä, kokoontuu ja kääntää jonkun osanottajista vähäksi aikaa poistumaan. Sillä aikaa toiset päättävät mitä hänen tulee tehdä palatessaan. Hänet käsketään sisään. Sanotaan hänelle, että hänen pitää koittaa olla aivan vastaanottavainen; hän ei saa tehdä mitään semmoista, jota hän itse ajattelee, ainoastaan sitä, mikä yht'äkkiä hänen päähänsä pälkähtää. Ne taas, jotka häntä „komentavat“, eivät saa ajatella muuta kuin yhtä pientä seikkaa kerrallaan, sillä muuten eivät he tule samaa ajatelleeksi ja muutenkin ajatukset olisivat pirstoitettut ja silloin ei koe voi onnistua. Jos siis esimerkiksi meedio seisoo käännettynä väärään suuntaan, niin tulee toisten ajatella vain sitä, että hän kääntyisi ja jos hän tekee jotain väärin, tulee heidän lähettää hänelle oikein voimakas vastenmielinen ajatus. Meedion pitää olla hyvin varovainen tehdessään liikkeensä ja aina tunnustella tuottaako se hänelle vastenmielisiä vaiko sympaattisia tunteita. Hän ei tietysti myöskään saa tehdä kuin aivan pieniä liikkeitä kerrallaan. Näistä kokeista voi tulla vakuutetuksi telepatian todenperäisyydestä.

Koska siis näemme, että ihminen voi jossain määrin ajatuksillaan vaikuttaa toisiin, niin ei ole ollenkaan mahdotonta jos hän myöskin voi ajatuksillaan synnyttää toisessa iloja ja suruja. Täten voi hän auttaa toista surussa surussa hyvillä, lohduttavilla ajatuksilla. Juuri tämän voiman vaikutuksesta rukoukset usein auttavat. Ero on ainoastaan se, että edellisessä tapauksessa rukoilija tietää, että hän itse auttaa, jälkimmäisessä tapauksessa hän luulee auttajaa Jumalaksi.

Nyt on helppo sanoa miten mesmerismi parantaa sairaa. Hän käyttää vielä lisäksi käsiään apunaan, jotka ovat erinomaisia johtajia ajatuksen voimalle, kun ne asetetaan yhteyteen sen henkilön kanssa, joka on mesmerisoitava. Kun mesmerisoija sivelee sairasta, niin hänen luja, hyvä tahtonsa tuo uutta elinvoimaa sairaaseen.

Semmoiselle, joka on vastaanottelija, kestää kuukausia, (noin tunti joka päivä) jopa vuosia parantaa esim rampa käsi. Mutta kun hän huomaa, että hän todellakin voi parantaa tahdonvoimallaan, niin alkaa se käydä nopeammin ja voi jo noin 5 vuoden praktiikan kuluttua mennä minuutissakin. Tämä jo tuntuu liioittelulta, mutta täytyy ottaa lukuun se seikka, että mesmerisoija sekä potilas ovat kumpikin parantumisesta varmoja edeltäpäin.

Tämä selittää montaa raamatun ihmettä.

Kaikki ne Jeesus Natsarealaisen teot, joita kirkko pitää mahdottomina jäljitellä, ovat mahdollisia kenelle tahansa.

Suuremmoista olisi, jos lääketiede vähitellen alkaisi hylkäällä kaikki myrkkösekoituksensa ja ottaisi sijalle tämän siunausta tuottavan parantamiskeinon.

Tässä yksi niistä suurista psyykillisistä voimista mitä ihminen itsessään voi kehittää.

U. H—a.

Yliaistillisia ilmiöitä.

Eräänä iltana, kun olin juuri asettunut vuoteelleni ja kaikki oli pimeää sekä hiljaista, niin vedettiin päältäni peitto matkaan, jonka luulin erään tytön tekemäksi, vaan lähemmin tarkasteltuani en huomannut hänen syytänsä siihen.

Kun ensimmäinen hämmästykseni oli mennyt ohi ja rauhoituin, niin tapahtui toinen, edellisen kaltainen tapahtuma. Silloin otin erittäin selville asiasta, vaan syytä en löytänyt sittenkään. Vihdoin itseni siunattua, rauhoituin taasen. Mutta varmuudeksi käärin peiton reunat ympärilleni, joten se olisi ollut mahdotonta vetää peitettä minun kulkematta mukana. Mutta niin kohta tapahtui kuitenkin kolmas kumma. Minua viskattiin isolla, niinkuin jollakin villanytyllä, jonka tulon itseäni kohti näin jo etempää ja varustin itseni sitä ottamaan vastaan; kun se tuli rinnalleni kaappasin sitä käsin mutta se oli tyhjää. Luullen että se mahdollisesti olisi vierähtänyt permannelle, itsein sen tarkoin, löytämättä mitään.

Tämän jälkeen luulin itsessäni olevan jotakin hermoston eli „verenvikaa“. Siunattuani ja osaksi rukoiltuani nukuin ja tämän jälkeen en enään muista mitään kummaa tunteneeni.

H. L nen.

Kadonnut kuitti.

Kirkkoherra P. — Vt:n seurakunnassa Jutlandissa — oli jo pitemmän aikaa ollut sairaana ja arveltiinkin, ettei hän enää kauan eläisi.

Kirkkoherran virkatalon läheisyydessä oli suurempi talonpoikaistila myytävänä, jonka P. päätti ostaa kodiksi vaimolleen ja kuudelle lapselleen. Hänellä oli saatavana perintöä eräältä enoltansa, mutta kun ei tämä ollut vielä saatavissa tähän tarpeeseen, niin lainasi hän tarvittavan rahan, 10,000 kruunua, ystavältään, tilanomistaja M:tä.

Joku aika kului ja kirkkoherra sai perinnön ja maksoi takaisin lainansa, sekä korjautti ostamansa talon asuttavaan kuntoon.

Vähän aikaa tämän jälkeen kuoli kirkkoherra P. ja puolta vuotta myöhemmin myöskin tilanomistaja M. Mutta suureksi suruksi ja kauhuksi P. leskelle velkoivat tilanomistaja M. perilliset häneltä miehensä M:tä lainaamia rahoja.

Rouva P. oli täysin vakuutettu siitä, että miehensä oli ne maksanut M:lle takaisin ja haki miesvainajansa paperien joukosta jotakin kuittia tähän, mutta turhaan, tällaista ei löytynyt. Se ei luonnollisesti auttanut, että hän sanoi miehensä maksaneen — perilliset eivät olleet tähän tyytyväisiä.

Surulla ja murheella näki hän sen päivän yhä enemmän ja enemmän lähestyvän, jolloin hänen „armovuotensa“ päättyivät ja hänen täytyisi muuttaa pappilasta — ja se koti, johon hän oli toivonut pääsevänsä muuttamaan, täytyi luonnollisesti myydä ja päiväkin huutokaupalle oli jo määrätty.

Viime päivinä olivat P. omaiset pappilassa huomanneet erinomaista liikettä eräässä ullakko kamarissa, joka oli makuukamarin päällä ja jossa säilytettiin vaatteita y. m. Usein kuultiin sieltä yöllä raskaita askeleita ja erästä siellä olevan kaapin ovea avattiin narisevalla äänellä. Eräänä iltana oli vanha palvelija makuukamarissa riisumassa nuorinta lasta. Rouva P. oli myöskin samassa huoneessa. Silloin kuului taasen raskaita askeleita ullakkokamarista ja kuultiin selvästi kuinka joku heitteli vaatteita laattialle — hiljaista valitusta kuultiin myöskin ja kuuntelijat olivat tuntevinaan edesmenneen kirkkoherran äänen. Kaikki kolme kuulivat vallan selvästi ja lapsi kuiskasi: isä, isä

„Rouva“, sanoi vanha palvelija sitte, „ei ikinä ole asiat oikein vaatekaapin kanssa tuolla ylhäällä. Kirkkoherra oli siksi hurskas mies, ettei hän ilman syytä lähtisi autuaitten asunnosta tänne“.

„Sinulla voi olla oikein, Hanna“, vastasi rouva, jonka mieleen johtui, että ne paperit, joita hän oli kaivannut, voisivat olla siellä.

Ja aivan oikein —, seuraavana päivänä kun tarkastettiin vaatteet kaapissa löytyi eräästä vainajan takin taskusta lompakko, jossa oli kaivattu kuitti M:än allekirjoittamana ja sinetillään vahvistamana sekä erään todistajan todistamana, joka oli lähtenyt Amerikkaan.

Voidaan hyvin käsittää lesken ilo tästä.

Hengettämiä ihmisiä.

Katkerana puin nyrkkiäni, voimattomassa raivossani kirosin kaikkea . . . Minulta oli viety kaikki se mitä ihmiseltä ja kunnan kansalaiselta voidaan viedä. „Missä on totuus —?!“ „Missä on ihmisuus?“ „Eikö totuutta enää ole olemassakaan ihmisissä, kun muutamasta kolikosta myivät sielunsa mustaan valheeseen!“ Minua puistatti ja raivoni laukesi itkuun . . .

Hiljalleen alkoi hämärtyä ympärilläni. Tunsin itseni niin kevyeksi ja koko olemukseni valtasi kummallinen vapauden tunne, niinkuin raskaan taakan alta pääsneenä. Alkoi valostaa, mutta mikä valo; se oli niin omiutuista valkoisen valoista —. Säpsähtäen näin itseni nojallaan pöytää vastaan — kauhistuen koitin ruumistani, se oli kankeana. „Tämä on siis kuolema, suru on tappanut minut“, ajattelin, ja säälien muistelin pieniä lapsiani.

Seisoin katsellen itseäni kun tunsin jonkun seisovan vieressäni. „Tule“, sanoi ystävällinen, lempeä ääni ja vastustamatta seurasin olentoa, lempeää, jalomutoista miestä, valkoisissa vaatteissa, joka ottaen kädestäni talutti minua.

„Raivosit äsken menetettyä kunniaasi ja kirosit kaikkea. Teit väärin ja minä tahdon näyttää sinulle kutka ovat onnettomia: sinäkö vai he!“ sanoi saattajani vakavalla äänellä.

Koetin puolustautua: „Minä olen menettänyt kaikki ihmisten pahuuden tähden ja siksi oli mieleni katkeroitunut“. Saattajani hymyili surumielistä hymyilyä, sanoen: „Mitä olet menettänyt?“ „Kaiken mitä ihminen voi menettää tullakseen ylönkatsotuksi hylyksi“, ja minä tunsin jälleen polttavaa raivoa. Taasen hymyili saattajani; „Sinä et ole menettänyt mitään! Mitä on ihmislasten niinkutsuttu kunnia? Tyhjää, ajateltua käsitettä —. Sinä et raivoakkaan sitä, vaan pelkääte teidän niinsanottua yleistä mielihäpäilyä“.

Hätkähdin — outo saattajani oli oikeassa. Tämä jatkoi: „Jos sinä osaisit katsoa taaksesi menneisyyteen ja eteesi tulevaisuuteen, niin sinä ymmärtäisit kaiken tapahtuneen parhaaksesi. Sinä olit ylpeä ja itserakas, ja

jos elämäsi olisi jatkunut sillä tavalla niin olisit sinä ollut ehkä pahimpana kaikista, sekä olisit unhoittanut oman elämäsi tehtävän, sen tehtävän jotavarten olit syntynyt. Kuitenkin tahdon näyttää sinulle jotakin, joka osoittaa sinulle niitten kohtalon, jotka polkevat totuutta tahallaan jalkoihinsa, jotka jumalallisen henkensä saastuttavat tahallaan, itsetietoisesti valheella vääryyden työssä“.

Huomaamattani olimme tulleet kohdalle, jossa oli musta seinä edesämme. Katselin porttia tai ovea mistä päästäisiin läpi, mutta saattajani meni edelleen, sanoen: „Tule, tässä alkaa onnettomien koti!“ Seurasin saattajaani. Siinä ei ollutkaan seinää, vaan siinä alkoi mustuus, pimeys, jossa ei näkynyt ainoatakaan valon sädettä. Vapisten turvauduin saattajaani. — Pimeys, kauhistuttava pimeys saattoi pelkäämään jotakin outoa, uhkaavaa vaaraa . . . Huomasin kuitenkin, että saattajastani lähti valoa, outoa valoa hänen olemuksestaan, niin että näimme liikkua tässä kammoittavassa pimeydessä.

Äkkiä tunsin jonkun koskettavan minua. Väristen painauduin turvaan saattajaani kohden. „Mitä olentoja täällä on?“ kysyin kauhuissani. „Katso“, ja saattajani viittasi kädellään. Koitin katsoa ja vähitellen näin ääriiviivat ihmishahmosta, joka tuli yhä selvemmin näkyviin. Katsoin ja tunsin. Tuskillisena astuin hahmoa kohden kysyen: „Oletko sinäkin kuollut — eilenhän sinut vielä näin elävien joukossa?“

Olento katsoi murheellisena minuun vastaten: „Niin kuollut, kunpa olisinkin kuollut, mutta kuolemaa ei olekaan, — olen jättänyt ruumiini elämään ja tuotu tänne, odottamaanko sammumista tai jatkamaanko tätä pimeyttä — en tiedä!“

„Miten se on mahdollista?“ kysyin. Saattajani vastasi nyt: „Hänen on täytynyt jättää ruumiinsa ja siirtyä siitä pois. Hän on tehnyt sen mitä te sanotte synniksi Pyhää Henkeä vastaan, jota ei koskaan anneta anteeksi. Hän on tuomittu olemattomuuteen sentähden, että hän on täydellä tietoisuudellaan polkenut vääryydessään oikeuden ja totuuden jalkoihinsa, saastuttanut vastoin tietoisuuttaan jumalallisen henkensä valheella, Jumalan, korkeimman kautta ja nimessä. Ruumiinsa elää, mutta hengeettömänä, ilman sitä jumalallista kipinää, joka teki sen kuolemattomaksi hengeksi. Hän on menettänyt itsensä, hän on sammuva olemattomuuteen . . . Vieläkö raivoat heitä, vainoojiasi vastaan, lisäten kirouksillasi heidän kärsimyksiään?“

„Oi, en, en! Sinullenkin annan täydestä sydämmestäni anteeksi“, huusin itkien olennolle edessäni. En tahtonut nähdä enempää vaan palasimme pois — ja hetkistä myöhemmin heräsin pöydän päässä ruumiissani.

J. K.

Rauhan ranta.

„Spiritistin“ ensimmäinen numero oli hiljakkoin nähnyt päivänvalon ja pilkkaajat saaneet aiheen käydä ivaamaan, usein karkeillakin sanoilla. Olin tästä murheellinen ja huokasin näkymättömien ystäväni puoleen: lankeakohan kaikki vain kivikkoon? Silloin huomasin itseni istumassa ihanan maiseman keskellä, kukkaisella kummulla tyynen järven rannalla, jonka nouseva aurinko kultasi liekehtiväksi purppuraksi. Ympärilläni liikkui valkopukuisia olentoja sädehtien onnesta. Kuulin niinkuin kaukaa kuoron laulavan. Kuoro lähestyi yhä lähemmäksi ja ihana laulu paisui kovemmaksi. Nyt kuulin sanat:

„Rohkeasti aalloille
 Purtesi sä työnnä;
 Ellös säiky — tuulokset
 Vaikk' ei tyyntä myönnä.
 Souda, souda, souda vaan,
 Löydät onnen kaukomaan,
 Löydät rauhan rannan.

Itse määrää suuntasi,
 Henkes ääntä nouda;
 Vaikk' on vastatuultakin
 Sortumatta souda.
 Souda, souda, souda vaan,
 Löydät onnen kaukomaan,
 Löydät rauhan rannan.“

Sanat syöpyivät muistiini; ihana sävel väräjäi vieläkin sielussani, mutta ne voi sitä tulkita. En tiedä onko sanat joku runoilia jo tuonut mailmalle, mutta minulle ne toivat uutta intoa.

J. K.

Ystävät!

Tehkää voitavanne „Spiritistin levittämiseksi! Kukin voinee hankkia yhden uuden tilaajan lisää!

Yliaistillisten asiain johdosta Suomessa.

(Jatkoa.)

Karl Davidinpoika. Useita kertoja oli todistaja käynyt tapahtumain aikana Martinin torpassa, joskus mitään näkemättä tai kuulematta. Mutta eräänä ehtona siellä käydessään, kun jo oli aivan pimeä, oli muutamalta pöydältä puinen lautanen viskautunut toisen pöydän alle vaikka ei kukaan ihminen ollut niin lähellä pöytää, että olisi voinut viskata lautasen. Todistaja oli myöskin nähnyt kynttilän jalan lentävän ilmassa ja eräänä sunnuntai-aamuna ensiksi toisen ja sitten toisen rannan singahtavan kukin permannelle, kuin myöskin nurkassa päreiden ja leipävirtaiden y. m. hyppivän ja rämisevän miten jo toiset ovat kertoneet.

Josefina Lindroos. Kulunen T. k. ajalla Martinin luona käyntiensä ohessa oli todistaja nähnyt tulitikkulaatikon liikkuvan ilmassa hyvään vautiin huoneen toisesta laidasta toiseen, sattuen ikkunan pieleen, josta laatikko putosi pöydälle. Selvästi oli todistajat nähnyt, miten laatikko alkoi liikkumaan, sillä hän seiso i pöydän vieressä ja Emma Lindroos seiso i hänen vieressään, joten hän ei voinut sitä viskata.

Seuraava päivänä todistajan mennessä porstuaan oli porstuan oven avain irtautunut avaimen lävestä ja voimakkaalla vauhdilla singahtanut todistajaa vastaan, pudoten permannelle hänen jalkainsa juureen. Todistaja oli selvästi nähnyt, että avain ilman ihmisapua, lankojen tai muuta salaista välitystä itsestään ponnahti irti etehisen ovesta eikä kukaan ollut saapuvilla porstuassa. Toisella kerralla kuuli todistaja, kun halkosaha putosi porstuan seinältä permannelle, mutta kun hän meni katsomaan ei nähnyt mitään.

Eräänä sunnuntaina oli todistaja seisonut pöydän luona porstuassa, ja oli huomannut ikäänkuin joku olisi tuupannut pois hänen jalkansa pöydän alta, mutta pöydän alla ei ketään löytynyt. Aivan todistajan luota katosi avaimet, joita ei hakemallakaan löydetty mistään sillä erällä.

Tämän jälkeen tulivat sisälle todistaja E. Eerola ja ylimääräinen lautamies David Suojanen ja valaisivat asiaa sanomalla, että he oikeuden äsken antaman kirjallisen ohjeen mukaan olivat tutkineet niitä kiviä, joita Eerolan todistuksen mukaan olisi viskautunut ja singahdellut ilman kautta Martinin asunnossa. He kertoivat kivien olleen sellaisia ohkaisia liuskoja eräästä liuskakiven lajista, mutta Eerola varmasti selitti sellaisia ei löytyvän koko Eerolan talon maalla ja että kivet siis Eerolan ajatuksen mukaan olivat olleet henkien tuomia kenties vuorien sisästä mukanaan.

Tämä oikeusjuttu on monessa suhteessa merkillinen ja opettavainen yliaistillisten ilmiöiden tutkijalle sekä vakava vastalause niille jotka vielä väittävät että ei ole olemassa mitään yliaistillista ja että kaikki on vaan tavallisten syiden seurausta ja jokapäiväisiä tapahtumia, jos asia ja näky tai kolina perin pohjin katsotaan ja tutkitaan. Tietysti niin onkin, vaan ei siinä merkityksessä kuin nämät spiritismin tai henkiolojen epäilijät sanovat. Sillä siitä tuntemisesta olemme vielä jokseenkin kaukana. Mutta tällaisten tapausten luulisi kehottavan ja varmentavan jokaisen ajatusta siitä, että elämä ei olekaan vaan materialistinen aineen temmelyskenttä, vaan siinä löytyy senlaistakin persoonallisuutta, jota ei käy selittäminen auringon lämmöksi, eikä ainehiukkasten väreilyksi. Ja jospa niinkin, olisi kuitenkin tällaisten tapausten selittämiseen materialistisen opin mukaan pitempi ja vaikeampi tie kulluttavana, kuin se minkä spiritismi neuvoo.

Tässä näyttää joku henki käyttäneen Emma Lindroosia mediuminaan, mutta missä tarkoituksessa, se ei selviä oikeuden pöytäkirjoista. Mutta se kyllä selviää, että mitään petosta ei ole harjoitettu, josta niin paljo puhutaan tällaisissa jutuissa, sillä he tuskin kukaan tiesivät mitään niistä ehdoista, joilla henget yleensä voivat esiintyä. Tuskinpa itse Emma Lindrooskaan tiesi siitä, että hän oli välittäjänä näille tapauksille. Eikä sitä näytä oikeuden jäsenetkään tienneen, tai ainakaan yleinen syyttäjä, koskapa hän ei vaatinut lykkäystä vaikka Lindroos ei ollutkaan oikeudessa kuulusteltavissa. Hän kun oli sairastunut. Ja oikeuden päätös siinä ei olisi mitään puoleen tai toiseen voinut vaikuttaakaan koska selvästi oli todistettu, että ei kukaan mitään hyötyä tai vahinkoa tahtonut kellekään tehdä, vaan olivat ne juuri asianomaiset itse jotka kärsivät. Epäilemättä oli Emma L. sangen etevä mediumi ja olisi tässä ollut tutkiolla hyvä tilaisuus tutustua moneen asiaan. Esim. oudot kivet, silmälasin sankain palaminen, rohdot ja hapot, kirjat, savi ja kynttilänjalasta irtaantunut osa y. m. Muuten näyttää tämä henki toimineen tavattoman monipuolisesti. Hän nimittäin vilkkaan toiminnan ohella kaikenlaisien esineiden, vielä puhui ja ehkäpä olisi kirjoittanutkin jos olisi osannut, sillä olihan hän „tohrinut“ muutaman kirjan, ja erittäin hän kirjoitusneuvojen kanssa työskenteli; joko hän sitte vihasi tai rakasti niitä. Sitten hän vielä tuntuvasti kosketteli ihmisiin sekä tuntuvasti „lähätti“ kun voimanponnistus tuli kysymykseen, y. m.

Olkoonpa hänen kanssaan nyt miten tahansa on tämä kuitenkin kuin virallinen tunnustus yliaistillisten asiain puolesta. Sillä Turun Hovioikeus ei ole enempää kuin kihlakunnanoikeuskaan löytänyt tässä mitään syytä taikomisesta tai petoksesta, jolla olisi koetettu mitään vaikuttaa ihmisten uskonnollisiin tunteisiin t. m. s. Vaan on se kumonnut kaikki kanteet niinkuin kihlakunnanoikeuskin.

Spiritistisen Seuran toiminta.

— *Helsingin Spiritistisellä Seuralla* oli v. k. 24 p:nä illanvietto, jossa ohjelman lomassa keskusteltiin Seuran toiminnan ja työn järjestämisestä ja taustuttiin toivomuksia tässä suhteessa Seuran vartiolle.

— *Tampereelle* oli t. k. 2 p:äksi sikäläisten ystävien toimesta järjestetty raittiustalolle luentotilaisuus, jossa kirjailijar Martti Humu luennoi mielenkiinnolla seuraavalla kuuliakunnalle ihmisestä ja tämän suhteesta näkymättömään mailmaan, saaden luentonsa lopussa innokkaita suosionsoituksia kuuliakunnalta. Yleisöä oli kerääntynyt koko avara sali täpösen täyteen.

Luennon jälkeen pidettiin *Tampereen Spiritistisen Seuran* perustava kokous, jossa ilmoitautui paikallista Spiritististä Seuraa Tampereelle perustamaan koko joukko jäseniä.

Toivomme Tampereen Spiritistiselle Seuralle menestystä työhönsä valon levittämiseksi materialistiseen pimeyteen.

— *Spiritistisen Seuran varsinainen perustava kokous* pidettiin t. k. 9 p:nä Tampereella.

Luettiin Helsingin paikallisen seuran säännöt päätettiin seurata niitä toistaiseksi.

Puheenjohtajaksi valittiin herra K. V. Savia: sihteeriksi neiti Ida Hiillos ja rahastonhoitajaksi herra J. E. Larnio.

Helatorstaina klo 1/2 2 i. p. pidetään luento, jos puhuja saadaan Helsingistä.

Kysymyksiä ja vastauksia.

Kysymys: Koska spiritismi ei myönnä löytyvän persoonallista perkelettä, niin mikä siis kiusasi Jesusta templin harjalla ja korkealla vuorella?

Vald. L.

Vastaus: Kiusaaja oli sama, joka vielä nytkin kiusaa s. t. s. oma itsemme; se itsekäs minämme, joka aina tahtoo houkutellessa syntiin, vastoin paremman minämme neuvoja.

Jesuksella oli kamppailtavana itsensä kanssa. Kun hän tiesi ja tunsikin psykologiset voimansa, niin tiesi hän myöskin, että hän voisi kohota maan mahtavimmaksi ruhtinaaksi ja laskea koko maan piirin jalkainsa juureen. Köyhän salvumiehen pojalle kangasti tämä tulevaisuus kiusaavalta, mutta hänen parempi minänsä voitti ja hän antau-

tui siihen elämäntyöhön, josta koitui siunausta ihmiskunnalle.

Muuten on kirkon opetus tässäkin kovin ristitiitaista. Kirkko opettaa Jesuksesta „to-tisena elävänä Jumalana, joka astui alas lihaan ja kertoo „perkeleen“ kuitenkin tätä kiusanneen —. Sen käsityksen mukaan, min-kä kirkon opettamasta „perkeleestä“ saa, niin olisi tämän siis pitänyt tietää *Jeesuksen olevan totisen Jumalan* ja paeta niin loitolle hänen läheisyydestään kuin suinkin.

K.

Kysymys: Jos ei helvettiä ole, niin miten on selitettävä Jesuksen kertomus viimeisestä tuomiosta, jonka mukaan Jumala eroittaa hyvät oikialle ja pahat vasemmalle puolellensa ja pahat silloin saavat tuomion:

„Menkää pois minun tyköäni te kirohut, siihen ijankaikkiseen tuleen, joka valmistettu on perkeleelle ja hänen enkeleillensä“.

Vald. L.

Vastaus. Jesus puhui tässäkin niinkuin aina muulloinkin, vertauksen kautta („eikä hän heille mitään ilman vertausta puhunut“). Me, jotka elämme täällä lihassa (fyysisessä mailmassa) olemme siinä „helvetissä“, jota Jeesus tässä vertauksessaan tarkoitti. Me olemme puhdistumassa täällä. Jesus ei sanonut ijankaikkiseen vaan *aiooniseen* s. o. aikakautiseen (puhdistuksen) tuleen. Mutta tämä lause sellaisena kun se esiintyy uudessa testamentissa on vanhan byzantilaisen papiston, eikä suinkaan Jesuksen suusta tässä muodossa lähtenyt. Ajatteleva ihminen kyläkin tämän huomaa. Jumala ei ketään voi kirotta — se Jumala, jonka tahtona Jesus opetti: „Siunatkaa niitä, jotka teitä kiroovat j. n. e.“ Tulesta puhui Jesus vertauksissaan tarkoittaen sen puhdistavaa vaikutusta, ja tämän ymmärsivät juutalaiset hyvin kun heillä Jerusalemin edustalla laaksossa oli gehennan tuli, johonka kaupungista tuotiin kaikki saasta ja törky. — Tästä on saatu kirkon opettama „helvetti“.

K.

Kysymys: Ovatko pienet viattomat lapset kuoltuansa vielä sidotut meidän ilmapiiriimme? Ja onko heidän kehityttävä samalla tavalla kun materialistisessakin muodossa ihminen kehittyy lapsesta aikaihmi-seksi?

Vastaus: Kirkkomme opettaa ainoastaan kahdesta äärimmäisestä vastakohdasta: taivaasta ja helvetistä, — mitään välimuotoa ei kirkkomme opetuksen mukaan löydy —.

Katolisella kirkolla toki löytyy kiirastuli, puhdistuksen paikka, jossa ihminen voi vielä tehdä katumukren ja parannuksen päästäkseen taivaaseen.

Päättäen edellisistä kysymyksistä on kysymyksistä on kysyjä „epäilyksen ja uskon vaiheilla“. Hän kysyy: Ovatko pienet viattomat lapset kuoltuansa vielä sidotut meidän ilmapiiriimme? Tähän vastaisi kirkollinen materialisti että: ne vetää perisynti helvetiin, — mitään välitilaahan ei löydy meidän kirkkomme opetuksen mukaan — ja taivaaseen ne ovat kelvottomia. Mutta kysyjä ei nähtävästi usko tässä kohden kirkkoa — hän sanoo heidät viattomiksi. No niin, tietojemme mukaan ovat pienet lapset meidän ilmapiirissämme — käyttäkäsemme kysyjän antamaa sanamuotoa. — Kokemus on osoittanut, että lapset kehittyvät henkimailmassa niinkuin lapset täälläkin fyysisessä mailmassa. Esim. Spiritistin n.ro 2 siv. 32 kuu-della rivillä ylhäältä, voitte tästä lukea.

J. K.

H. L. . . . nen: Luultavasti johtuivat taapahtumat, jonkun lähempänä fyysillistä mailmaa olevan hengen toimista, joka oli tavalla taikka toisella saanut voimia toimia fyysillisellä tavalla ja tahtoi herättää huomiotanne.

V. K. Kun henki jättää fyysillisen ruumiinsa niin ei hän kohta muutu „kaikkitie-täväksi enkeleksi“. Hän on se sama kun oli ennen fyysillistä kuolemaansakkini, säilyttäen kaikki ominaisuutensa sellaisenaan. Vähitellen hän sitte kohoaa siellä olemus-tilasta toiseen.

Ihmisen omasta „sisällisestä“ kehityksestä riippuu minkälaisen henkien kanssa hän pääsee kosketukseen. Samanlaatuaisuudet vetävät toisiansa.

Nyt on

A. AIRAKSISEN kirjapainon kustannuksella ilmestynyt Ääniä Haudan Takaa eli Näkymätön Mailma

Sisällysluettelo: Johdanto
Spiritistinen liike
Spiritistiset ilmöt
Henkimailma
Spiritismi ja kristinoppi
Erään hengen lausunto

Koska kirjan menekki on ollut suurempi kuin alussa uskoimme ja että jokainen kykenisi hankkimaan itselleen tämän materialistien tulevaisuuskäsitteitä täydellisesti kumoavan kirjasen olemme alentaneet kirjan hinnan 2: 50 p:stä 2: — m:an. Lähettämällä 10 mk. saa teosta 6 kpl. vapaasti luoksenha.

Tilatkaa osoitteella A. Airaksisen Kirjapaino
Helsinki, Hämeenk. 2 a.

Helsingin Spiritistisen Seuran

kokous pidetään sunnuntaina t. k.
23 p:nä klo 3 i. p. p. Vilhonk. 6.

Ainoastaan jäsenet — siis jäsenkortit mukaan!

**RIIPPU-
MATTOJA**

saa ostaa ja tilata 2 mkasta ylöspäin, sekä vanhoja korjataan. G. PIETILÄINEN
Kapteenink. 7 rappu H.

Omakoti-yhdistyksen

ARPAJAISET

rakennusrahaston hyväksi pidetään ensi kesäkuun 20 p:nä Hakasalmen puistossa.

Niille, joille yhteiskunnan kovaosaisempien jäsenien aseman turvaaminen on sydämellä, tahdomme tästä tilaisuudesta huomauttaa.

Omakoti-yhdistyksen johtokunta.